

תורה אור • פרשת בשלח • מאמר 7

ויאמר משה אכלהו היום כו'

”ויאמר משה: אכלוהו היום”

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ”ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

[/likuteitorah.com/he/torah-ohr/beshalach/7](https://likuteitorah.com/he/torah-ohr/beshalach/7)

1 ויאמר משה אכלהו היום כו'. להבין למה לא ירד המן בשבת והלא כל השפעות שבעוה"ז הגשמי אינן נעצרים אפי' בשבת והכל נשפע מלמעלה אין לך עשב כו'.

"ומשה אמר: אכלו אותו היום" וכו'. [עלינו] להבין מדוע המן לא ירד בשבת. הרי שום השפעה בעולם הגשמי אינה נעצרת, אפילו בשבת, והכול נמשך מלמעלה: "אין לך עשב" וכו'.

וגם מהו אכלהו היום והלא כל הימים אכלו. אך הנה כתיב הנני ממטיר לכם לחם מן השמים כו'. ועוד, מה פירוש "אכלו אותו היום"? והרי אכלו אותו בכל הימים. אולם כתוב: "הנני ממטיר לכם לחם מן השמים" וכו',

למען אנסנו הילך בתורתי אם לא. ולהבין למה הקדים המן לקבלת התורה למען אנסנו אם יוכל להיות קבלת התורה.

"למען אנסנו הילך בתורתי אם לא". [עלינו] להבין מדוע הקדים את המן לקבלת התורה, באומרו "למען אנסנו" — אם תוכל להתקיים קבלת התורה.

ואיזה שייכות יש לנסיון זה על התורה. וגם מהו לשון הילך בתורתי ה"ל היקיימו תורתי:

ומה הקשר בין ניסיון זה לתורה? ועוד, מה פירוש הלשון "הילך בתורתי"? היה לו לומר "היקיימו את תורתי".

2 אך הנה זאת התורה היא בחי' אותיות. ס"ר אותיות כנגד ס"ר נשמות. והענין כי אותיות מלשון אתא בקר שהוא לשון המשכה מלמעלה למט' מבחי' סוכ"ע בבחי' ממכ"ע.

אולם התורה הזאת היא בחינת אותיות: שש מאות אלף אותיות, כנגד שש מאות אלף נשמות. והעניין הוא שהמילה "אותיות" קשורה ל"אתא בקר" — "בא הבוקר" — ביטוי להמשכה מלמעלה למטה, מבחינת סוכב כל עלמין לבחינת ממלא כל עלמין.

כי לכן נק' אותיות סוסים כי תרכב על סוסך כו'. כי ידוע שהתהוות העולמות מאין ליש היא בחי' הארה דהארה

לכן נקראות האותיות "סוסים", ככתוב: "כי תרכב על סוסך" וגו'. ידוע שהתהוות העולמות מאין ליש היא בבחינת הארה דהארה,

כי נשגב שמו לבדו שמו היינו בחיי מלכותו שהיא מחשבה הקדומה אנא אמלוך שממנו נבראו העולמות ושמו הוא ג"כ בבחי' לבדו

שהרי "נשגב שמו לבדו". "שמו" הוא בחינת מלכותו, שהיא המחשבה הקדומה "אנא אמלוך", שממנה נבראו העולמות; וגם שמו הוא בבחינת "לבדו";

רק הודו מבחינת שמו על ארץ ושמים שבריא שמים וארץ אינו כמעשה בו"ד שהכח הפועל הוא בנפעל והשכל המלוכש במעשה זה לא היה בו קודם שהתחיל לעשות. ומכ"ש האותיות.

רק "הודו", מבחינת שמו, הוא "על ארץ ושמים". בריאת השמים והארץ אינה דומה למלאכתו של אדם: אצל האדם הכוח הפועל מצוי בדבר שנעשה, והשכל המלוכש במלאכה לא היה בו לפני שהתחיל לעשותה; וכל שכן שאין הדבר כך באותיות.

אבל בהשיי' לא שייך זה כי אני ה' לא שניתי כתיב ואתה הוא קודם שנברא העולם בלי שינוי.

אבל אצל הקדוש ברוך הוא אין הדבר שייך, שהרי כתוב: "אני הו' לא שניתי", ו"אתה הוא" [כפי שהיית] קודם שנברא העולם, בלי שינוי.

3 והנה ההמשכה להיות הארה דהארה זו הוא ע"י וירם קרן לעמו לבני ישראל עם קרובו שהם הממשיכים כו'.

והנה, המשכתה של הארה דהארה זו נעשית באמצעות "הרים קרן לעמו, לבני ישראל עם קרובו": הם הממשיכים אותה למטה וכו'.

וכמארז"ל במי נמלך. ונקי' בנאים שעוסקים בבנינו של עולם. ולכן ארז"ל כשם שא"א לעולם בלא רוחות כך כו'.

וכמאמר רז"ל: "במי נמלך?" והם נקראים "בנאים", מפני שהם עוסקים בבנינו של עולם. לכן אמרו רז"ל: "כשם שאי אפשר לעולם בלא רוחות, כך..." וכו'.

4 ולהבין איך המשל דומה לנמשל. אלא הענין כי רוחות הם ו"ק צפון ודרום כו' שהם עיקר העולם שזהו גבול המקום

[עלינו] להבין כיצד המשל דומה לנמשל. אלא העניין הוא שהרוחות הן שש הקצוות — צפון ודרום וכו' — שהן עיקר העולם, שכן הן גבול המקום;

ואם לא הרוחות לא הי' בחי' מקום כלל אלא כמ"ש הנה מקום אתי שהוא בבחי' בטול כו'.

ואלמלא הרוחות, לא הייתה בחינת מקום כלל, אלא כמו שכתוב: "הנה מקום אתי", שהוא בבחינת ביטול וכו'.

כך אי"א לעולם בלא ישראל שהרי המשכת אור א"ס להיות מתלבש בבחינת מקום הוא ע"י ישראל שהם הממשיכים כו'.

כך גם העולם אינו יכול להתקיים בלי ישראל, שהרי המשכת אור אין סוף, כדי שיתלבש בבחינת מקום, נעשית על ידי ישראל, שהם הממשיכים אותו וכו'.

5 והיינו ע"י ששה משמותם על האבן האחת כו'. בחינת ו"ק וגם להיות כ"א כלול מיו"ד מיו"ד עולה עד ס"ר כנגד ס"ר נש"י וכל נשמה יש לה אות אחת בתורה שהיא ממשכת אותו אות.

כלומר, באמצעות "שישה משמותם על האבן האחת" וכו' — בחינת שש הקצוות. נוסף על כך, מכיוון שכל אחד כלול מעשר, וכל עשר מעשר, המספר מגיע עד שש מאות אלף, כנגד שש מאות אלף נשמות ישראל. לכל נשמה יש אות אחת בתורה, והיא שממשיכה את אותה אות.

6 וע"ז נאמר ה' בצאתך משעיר כו' ארץ רעשה כו'. שעיר היינו בחי' שעירות שהן הארה בעלמא כי אף שגדילות מהמוח מ"מ אם יחתוך אותו אינו כואב.

על כך נאמר: "הוי", בצאתך משעיר" וכו', "ארץ רעשה" וכו'. שעיר הוא בחינת שעירות, שהן הארה בלבד; שכן אף שהן גדלות מן המוח, אם חותכים שורה אין הדבר מכאיב.

והוי"ה הוא המחיה ומהוה תמיד מאין ליש. בצאתך בבחי' גילוי במתן תורה הוא מבחי' שעיר

והוי' הוא המחיה ומהוה תמיד מאין ליש. "בצאתך", בגילוי במתן תורה, הוא מבחינת שעיר;

כי כדי להיות המשכה מסוכ"ע למטה אין לזה דמיון ומשל אחר רק כמו השפע היוצא בבחי' שעירות וכל התגלות זו היה ע"י מתן תורה

שכן כדי שתהיה המשכה מן סובב כל עלמין למטה, אין לכך משל ודימוי אחר מלבד השפע היוצא באמצעות שעירות. וכל הגילוי הזה נעשה באמצעות מתן תורה,

כמו שסיים ארץ רעשה שנעשה בחי' בטול והוא ע"י ישראל שהם הממשיכים ה' משעיר להיות ארץ רעשה זה סיני היינו בקבלת התורה:

כפי שמסיים הפסוק: "ארץ רעשה" — היא נעשתה בבחינת ביטול. הדבר נעשה באמצעות ישראל, הממשיכים "הוי' משעיר", כדי ש"ארץ רעשה" — "זה סיני", כלומר, בקבלת התורה.

7 אך הנה גם המלאכים בקשו תנה הודך על השמים אלא שישראל שבאותו הדור זכו לזה ע"י שיעבוד מצרים בחומר ובלבנים שע"י אתכפיא סט"א.

אולם גם המלאכים ביקשו: "תנה הודך על השמים"; אלא שישראל שבאותו הדור זכו לכך בזכות השעבוד במצרים, "בחומר ובלבנים", שבאמצעותו הוכנעה הסטרא אחרא.

אך הנה בכל יום אנו מברכין נותן התורה ובכל יום חייב אדם לראות את עצמו כאלו יצא

אך הרי בכל יום אנו מברכים "נותן התורה", ובכל יום אדם חייב לראות את עצמו כאילו יצא

ממצרים ועד"י תקנו סדר התפלה להיות אתכפייא ובטול רצון נה"ב לאהבה את ה' בק"ש בכל לבבך ובכל נפשך ממש ונק' בזוהר לאשתאבא בגופא דמלכא כי

ממצרים. ועל דרך זו תיקנו את סדר התפילה, כדי להביא להכנעה ולביטול הרצון של הנפש הבהמית, ולאחוב את ה' בקריאת שמע "בכל לבבך ובכל נפשך" ממש; ובזוהר נקרא הדבר "לאשתאבא בגופא דמלכא" — להיבלע בגופו של המלך. כי

לכן נאמר אכלתי יערי עם דבשי אכילה שנכלל באברים כמו המאכל שמתעכל ונהפך לדם הוא הנפש וכך צ"ל התהפכות הנפש לאלהות ממש.

לכן נאמר "אכלתי יערי עם דבשי": האכילה נעשית חלק מן האיברים, בדומה למאכל שמתעכל והופך לדם, שהוא הנפש. כך גם צריכה הנפש להשתנות ולהיעשות אלקות ממש.

8 והנה כמו שבמאכל המובחר מתעכל ונהפך לדם והפסולת נדחה לחוץ והיינו כי המאכל נלקח מהע' שרים כו' וצריך לברר כך

והנה, כשם שבמזון החלק המובחר מתעכל והופך לדם, ואילו הפסולת נדחית החוצה — שכן המזון נלקח משבעים השרים וכו', ולכן יש לבררו — כך גם כאן:

הנה כתיב מצרף לכסף כו' ואיש לפי מהללו שבמהללו בתפלה מצרף שהגו סיגים מכסף והמובחר נבלע באלקות ואהבת בכל לבבך כו'. והפסולת נדחה לחוץ בשמ"ע סלח לנו ואשמנו להעביר פסולת ולדחותו:

הנה כתוב: "מצרף לכסף" וכו', "ואיש לפי מהללו": באמצעות השבח שבתפילה נעשה בירור, ככתוב: "הגו סיגים מכסף", והחלק המובחר נספג באלקות — "ואהבת בכל לבבך" וכו'. ואילו הפסולת נדחית החוצה בתפילת שמונה עשרה, באמירת "סלח לנו" ו"אשמנו", כדי להעביר את הפסולת ולדחותה.

9 אך הנה יש ב' מיני אכילות של חול ושל שבת צדיק אוכל לשובע נפשו ובטן רשעים תחסר.

אולם יש שני סוגי אכילה: אכילת חול ואכילת שבת. "צדיק אוכל לשובע נפשו, אך בטן רשעים תחסר".

כי אכילות של חול הוא להיות בירור ובטן רשעים תחסר ובחכמה אתברירו כי להיות מן המאכל נעשה דם הוא הנפש ובכח זה מתפלל ונמצא שהמאכל שהיה תחת ממשלת השרים נתהפך ולכן יש בו פסולת.

אכילת חול נועדה לבירור, ועליה נאמר: "ובטן רשעים תחסר", וכן: "ובחכמה מתבררים". מן המאכל נעשה דם, שהוא הנפש, ובכוח זה האדם מתפלל. נמצא שהמאכל, שהיה נתון תחת שלטון השרים, התהפך; לכן נותרת בו פסולת.

10 ואכילת שבת לשובע נפשו וקראת לשבת ענג. אז תתענג על ה' דא היא סעודתא דע"ק כו' ואין נמשך בו פסולת כלל וא"צ בירור.

ואכילת שבת היא "לשובע נפשו": "וקראת לשבת עונג". "אז תתענג על הוי"ו" — "זו היא סעודתו של עתיקא קדישא (הקדוש העתיק)" וכו'. שום פסולת אינה נמשכת בה כלל, ואין היא זקוקה לבירור.

וכך יש הפרש בין תפלת החול שהוא בבחי' בירור כנ"ל. אבל בשבת התפלה הוא שנמשך ענג וקראת לשבת ענג.

כך גם יש הבדל בין תפילת חול, שהיא בבחינת בירור, כפי שהוסבר לעיל, לבין תפילת שבת, שבה נמשך עונג: "וקראת לשבת עונג".

כי ענין השבת כי בו שבת כמשל האדם שנח ממלאכתו שחוזר השכל למקורו שבשעת מלאכה היה השכל טרוד במלאכתו ואח"כ כשנח חוזר כו'.

כי ענין השבת הוא "כי בו שבת", בדומה לאדם שנח ממלאכתו: השכל חוזר למקורו. בשעת המלאכה השכל היה עסוק בה, ולאחר מכן, כשהוא נח, הוא חוזר וכו'.

11 וכך כתיב שבת להוי"ו כי בחי' ה' שהוא בצאתך משעיר כו' להיות מאין ליש הנה בשבת חוזר למקורו אז תתענג על הוי"ו למעלה מבחי' הוי"ו ולכן אין אומרים סלח לנו בשבת שאין בו בירור כו':

וכך נאמר: "שבת להוי"ו", שכן בחינת הוי"ו, שהיא "בצאתך משעיר" וכו', כדי שתהיה התהוות יש מאין, חוזרת בשבת למקורה. אז "תתענג על הוי"ו" — למעלה מבחינת הוי"ו. לכן אין אומרים "סלח לנו" בשבת, שכן אין בה בירור וכו'.

12 והנה להיות בחי' אלו בחול ובשבת הוא ע"י המן כי במן נאמר ותעל שכבת הטל שהוא מבחי' טל שאין לו הפסק והוא מבחי' אתעדל"ע שלמעלה מאתעדל"ת

והנה, קיומן של בחינות אלו בימות החול ובשבת הוא באמצעות המן. על המן נאמר: "ושכבת הטל עלתה" — והוא מבחינת טל שאינו נפסק, ומבחינת אתערותא דלעילא שלמעלה מאתערותא דלתתא.

ומזה נמשך הכח בנפש להיות אתעדל"ת כי מוריד הטל ירידה זו צורך עליה היא להעלות הנשמה. ומכוחו נמשך בנפש הכוח שתהיה בה אתערותא דלתתא, כי "מוריד הטל" — ירידה זו היא לצורך עליה, כדי להעלות את הנשמה.

13 והנה במן נאמ' דבר יום ביומו למען אנסנו הילך כו' והנסיון הוא איש אל יותר ממנו עד בקר והנה, על המן נאמר: "דבר יום ביומו למען אנסנו הילך" וכו'. והנסיון הוא: "איש אל יותר ממנו עד בקר".

כי ארז"ל כי מי שיש לו פת בסלו ודואג על למחר הוא מקטני אמנה שהוא בבחי' קטנות. שהרי אמרו רבותינו ז"ל, שמי שיש לו פת בסלו ודואג למחר הוא מקטני אמנה, כלומר, הוא במצב של קטנות. אבל להיות הילך בתורתי בבחי' הליכה ממטה למעלה ומלמעלה למטה בתורתי באותיות התורה. כי כמו שיש אותיות התורה הממשיכות מלמעלה למטה. אבל "הילך בתורתי" פירושו הליכה ממטה למעלה ומלמעלה למטה, בתוך אותיות התורה. שכן כשם שיש אותיות בתורה הממשיכות מלמעלה למטה,

כך יש בחי' אותיות שממטה למעלה ונק' סוסים. סוסים זכרים וסוסים נקבות וכמו דאיתא בס"י באותיות א"ב שיש אותיות כך ויש כך כו'.

כך יש בחינה של אותיות ההולכות ממטה למעלה, והן נקראות סוסים: סוסים זכרים וסוסים נקבות. וכפי שמוכא בספר יצירה על אותיות האל"ף-ב"ת, שיש אותיות בדרך זו ויש בדרך אחרת וכו'.

14 והליכה זו בבחי' אותיות שממטה למעלה הוא עד רום המעלות עד א"ס ממש. ולכן צ"ל דבר יום ביומו בכל יום יהיו בעיניך כחדשים כי נער הייתי גם זקנתי שרו של עולם אמרו.

והליכה זו, בבחינת אותיות שמלמטה למעלה, מגיעה עד רום המעלות, עד אין סוף ממש. לכן צריך להיות "דבר יום ביומו": בכל יום יהיו בעיניך כחדשים. שכן את הפסוק "כי נער הייתי גם זקנתי" אמר שרו של עולם.

משא"כ קמי קוב"ה מי איכא זקנה מאחר שהוא אני ה' לא שנית. ולכן עיני האדם לא תשבענה עיני האדם היינו עיניך יונים שהוא בחי' לאסתכלא כוי:

אבל לפני הקדוש ברוך הוא, האם יש בכלל זקנה? הרי הוא אומר: "אני הוי' לא שנית". לכן "עיני האדם לא תשבענה": "עיני האדם" הן "עיניך יונים", וזו בחינת ההסתכלות, וכן הלאה.

15 וזהו ענין המן שהיה מבחי' טל העליון בחי' אני ה' לא שנית שלמעלה מהזמן כוי.

זהו ענינו של המן: הוא נמשך מבחינת הטל העליון, מבחינת "אני הוי' לא שנית", שלמעלה מן הזמן וכוי.

ולכן היה צ"ל דבר יום ביומו ולכן היום לא תמצאוהו בשדה. שדה היינו בחי' עולם ו"ק מעלה ומטה מזרח כוי

לכן היה צריך להיות "דבר יום ביומו", ולכן "היום לא תמצאוהו בשדה". "שדה" היא בחינת עולם שש הקצוות: מעלה ומטה, מזרח וכוי;

כי שבת היום לה' שבחי' שם הוי"ה הוא ג"כ בבחי' שבת שחוזר למקורו אלא אז תתענג על הוי"ה שהוא אתעדל"ע שאינו תלוי באתעדל"ת

"כי שבת היום להוי": גם בחינת שם הוי' היא בבחינת שבת, והיא חוזרת למקורה. אלא "אז תתענג על הוי" — אתערותא דלעילא שאינה תלויה באתערותא דלתתא,

וכמ"ש ישא ה' פניו אליך כי למטה יש בחי' פנים ובחי' אחוריים. משא"כ כשישא ה' פניו שם אין בחי' אחוריים כלל.

כמו שכתוב: "ישא ה' פניו אליך". למטה יש בחינת פנים ובחינת אחוריים; אבל כאשר "ישא ה' פניו", אין שם בחינת אחוריים כלל.

16 ולכן אכלוהו היום שהוא בחי' אכילה לשובע נפשו וקראת לשבת ענג. אבל בחול הגם שנמשך הטל ברדת טל על המחנה לילה. היינו בחי' קוצותיו רסיסי לילה קוצותיו בחי' שערות כמו קוצותיו תלתלים.

לכן נאמר: "אכלוהו היום" — זו בחינה של אכילה "להשביע נפשו", וכן נאמר: "וקראת לשבת עונג". אבל ביום חול, אף שהטל נמשך למטה, נאמר: "ברדת הטל על המחנה לילה". זו הבחינה של "קוצותיו רסיסי לילה"; "קוצותיו" הן בחינת שערות, כמו שנאמר: "קוצותיו תלתלים".

17 והיינו בחיי' ה' בצאתך משעיר אבל בשבת ותעל שכבת הטל שהיה ביום. וזהו אכלהו היום ולכן דוקא המן לבד לא ירד בשבת

וזוהי הבחינה של "הוי", בצאתך משעיר". אך בשבת "ותעל שכבת הטל", שהייתה ביום. וזהו "אכלו אותו היום". לכן דווקא המן לבדו לא ירד בשבת,

משא"כ שאר השפעות שבעוה"ז להיות כי בחיי' עליית העולמות שבשבת זהו רק בפנימיות העולמות משא"כ בחיצוניות העולמות הרי אין שום שינוי בשבת מבחול.

מה שאין כן בשאר ההשפעות שבעולם הזה, שכן עליית העולמות בשבת היא רק בפנימיות העולמות, ואילו בחיצוניות העולמות אין בשבת שום שינוי לעומת ימות החול.

18 וזהו ההפרש בין המן לשארי השפעות שאר השפעות נמשכים למטה בעוה"ז מחיצוניות העולמות מהמזלות והשרים. משא"כ המן הוא נמשך ממקום גבוה מאד מבחי' טל.

זהו ההבדל בין המן לשאר ההשפעות: שאר ההשפעות נמשכות למטה, לעולם הזה, מן החיצוניות של העולמות, באמצעות המזלות והשרים; ואילו המן נמשך ממקום גבוה מאוד, מבחינת טל.

ולכן נאמר ברדת הטל על המחנה לילה ירד המן עליו שנמשך ע"י בחיי' רסיסי לילה שהוא מבחי' שערות שזהו לפי שנמשך ממקום עליון שלמעלה מהשתלשלות עילה ועלול שלכך נמשך רק בבחי' שערות.

לכן נאמר: "כשהטל ירד על המחנה בלילה, ירד עליו המן". המן נמשך באמצעות בחינת "רסיסי לילה", שהיא מבחינת שערות. זאת משום שהוא נמשך ממקום עליון, שלמעלה מהשתלשלות של עילה ועלול, ולכן הוא נמשך רק בבחינת שערות.

19 וע"ד דוגמא מעין מה שנאמר במ"ת הוי"ה בצאתך משעיר משא"כ שארי השפעות שנמשכים ע"י המזלות בהן שייך השתלשלות עילה ועלול

בדומה לכך, מעין מה שנאמר על מתן תורה: "הוי", בצאתך משעיר". לעומת זאת, בשאר ההשפעות הנמשכות באמצעות המזלות שייך סדר של השתלשלות, של עילה ועלול,

כי הם בחיי' חיצוניות ובבחי' זו אין שום שינוי בשבת מבחול שחיצוניות העולמות אין להם עלייה דהעלייה בבחי' פנימיות וכמ"ש כי שבת היום להוי"ה.

מפני שהן בבחינת חיצוניות, ובבחינה זו אין שום שינוי בין שבת ליום חול, שכן לחיצוניות העולמות אין עלייה, שהרי העלייה היא בבחינת פנימיות, וכמו שנאמר: "כי שבת היום להוי"י".

20 וענין שביתה זו הוא מבחי' בצאתך משעיר שהוא ירידות וצמצומים למעלה מהצמצומים ולכך המן

שנמשך מבחי' זו א"א לו לירד למטה בשבת

והשביתה הזאת היא מבחינת "כשיצאת משעיר", שהיא ירידות וצמצומים שלמעלה מן הצמצומים. לכן המן, שנמשך מבחינה זו, אינו יכול לרדת למטה בשבת.

כי כדי שיומשך מבחי' המן למטה בשדה בגשמיות ממש א"א כ"א ע"י צמצומים גדולים הנק' רסיסי לילה שע"ז יומשך השפעה עליונה זו למטה בגשמיות והרי בשבת היא השביתה ועלייה מבחינת צמצומים הנ"ל:

כדי שהשפעה מבחינת המן תימשך למטה, אל השדה, אל הגשמיות ממש, הדבר אפשרי רק באמצעות צמצומים גדולים, הנקראים "רסיסי לילה"; באמצעותם נמשכת השפעה עליונה זו למטה, אל הגשמיות. ואילו בשבת יש שביתה ועלייה מבחינת הצמצומים הנזכרים.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Torah Ohr: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/torah-ohr/beshalach/7

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק